

‘Als je maar authentiek bent’

Het is soms even zoeken, maar toch zijn er wel degelijk vrouwen actief in de bloembollen, vaste planten en bomen. Wat beweegt deze vakvrouwen en hoe ‘overleven’ zij in een door mannen gedomineerde sector? Anke Oostenbrug (42) lijkt met het laatste weinig moeite te hebben, simpelweg door zichzelf te zijn. Samen met haar broer bestiert zij een kwekerij en broeierij in het Noord-Hollandse Groenveld.

Tekst: Jeannet Pennings
Foto: René Faas

Als we half februari 's ochtends rond koffietijd het erf op rijden bij de firma Oostenbrug in Groenveld, komt vader Jan, de grondlegger van het bedrijf, ook net aan. “Hij komt hier nog iedere dag”, vertelt dochter Anke. “Wel op tijden dat het hem uitkomt, maar hij blijft graag betrokken.” De firma Oostenbrug wordt nu aangestuurd door de tweede generatie: Ed en Anke Oostenbrug. Broer en zus telen ongeveer 20 hectare gladiolen en 23 hectare tulpen. Terwijl de gladiolenkraam soorten uit het vrije sortiment bevat, voornamelijk bestemd voor de droogverkoop, gaat het bij de tulpen veelal om de betere broeisorten, zoals ‘Largo’ en ‘Snow Lady’. Een deel wordt voor de eigen tulpenbroeierij gebruikt. “Wij hebben capaciteit voor 2,2 miljoen stelen”, vertelt Anke. “Dit jaar broeien we er ongeveer 1,4 miljoen. Op dit moment hebben we een dipje in de productie. Dat biedt ons de ruimte om met twee lijnen gladiolenplantgoed te verwerken. Een luxe, want vanaf maart wordt het druk in de tulpen en moet het gladiolenwerk eigenlijk klaar zijn.”

SCHUURWERK

Lopend door de schuren en kassen valt direct op dat Anke zich hier thuis voelt. Ze weet waar ze over praat. “Het schuurwerk valt onder mijn aansturing. Ed heeft de verantwoording voor de teelt en het landwerk. Hij is echt een bollenman in hart en nieren, voorbestemd om kweker te worden.” Anke komt uit een gezin van drie kinderen en heeft twee broers: Ed, de oudste, en Oedse. Die naam verradt de herkomst van het gezin. “Mijn moeder is Fries en mijn vader Groninger. Mijn vader werkte vroeger op een boerderij, maar toen hij de stap waagde naar de bloembollenkwekerij van Cor Gootjes

is hij naar Noord-Holland verhuisd. Hier ben ik geboren.” Vader Jan kwam met Piet Gootjes in contact en besloot begin jaren '70 samen met hem een eigen bloembollenkwekerij te starten. “Piet had tulpen en mijn vader bracht zijn eigen opgebouwde gladiolenkraam mee. De samenwerking onder de naam firma Gootjes-Oostenbrug heeft tot '93 geduurd.”

.....

‘Het bedrijf draaiende
houden is een grote
uitdaging die ik graag
aan ga’

.....

Piet Gootjes stapte uit het bedrijf waar Ed inmiddels ook in zat. Anke: “Onder regie van hem en mijn vader is het bedrijf verder gegroeid. Later werd ook Oedse medefirmant. De teelt bestond destijds uit lelies en gladiolen op de Veluwe en tulpen en irissen in de eigen omgeving. Ruim 10 jaar geleden is dat flink op de schop gegaan.” Vader Jan deed vanwege zijn leeftijd een stap terug en ook Oedse, met eigenlijk een achtergrond in de metaalindustrie, stopte. “Als ondernemer”, benadrukt Anke. “De familieband is overleefd gebleven en dat zien we als een grote overwinning.” Ed stond er echter niet alleen voor, want Anke had reeds haar entree gemaakt binnen het familiebedrijf. “Ik ben in '98 als medewerker begonnen”, vertelt zij. “In eerste instantie tijdelijk om het team te versterken. In de loop der jaren ben ik echter dusdanig in het bedrijf geworteld, dat weggaan eigenlijk geen optie meer was. Toen Ed en ik voor de keuze stonden, besloten we per 1 mei 2003 samen verder te gaan.” De lelies

werden afgestoten, de gladiolen dichterbij huis gehaald en er werd een kas gebouwd voor de tulpenbroei.

TYPE GENERALIST

Waar Ed als kind al wist dat hij bollenkweker zou worden, stonden bij Anke lange tijd alle opties open. Na de middelbare school, volgde zij de opleiding Bedrijfscommunicatie aan de Universiteit in Nijmegen. “Een economische opleiding met een focus op de talen. Ik heb een jaar stage gelopen in Frankrijk waar ik mijn partner, een Engelsman, heb ontmoet. Wat ik wilde, wist ik nog niet. Ik ben het type generalist dat alles leuk vindt en geen specialist. Dat maakt een beroepskeuze lastig. Na mijn studie heb ik een kantoorbaan in Amsterdam gehad, maar dat had ik binnen drie maanden echt gezien. Het type mens sprak mij niet aan, zo wilde ik zelf niet worden. Hoe dan wel? Tja, toen kwam ik al gauw bij de agrarische sector uit. Toen heb ik eerst een aantal jaren als stafmedewerker bij Hobaho gewerkt, daarna ben ik thuis aan de slag gegaan.”

Het klinkt misschien gek uit de mond van een vakvrouw, maar Anke geeft eerlijk toe van bollen telen geen verstand te hebben. “Het enige dat ik op het land doe is tulpen selecteren. Ed is de kweker en zorgt voor het teelttechnische deel en het machinepark. Ik doe in principe de rest. De verkoop en administratie, maar ook het schuurwerk: spoelen, drogen, verwerken, enzovoort. We zijn momenteel druk bezig om die taakverdeling wat dynamischer te maken. In december viel Ed er plotseling tussenuit door een gesprongen blinde darm. Dat was een enorm hectische periode, dan merk je pas hoe kwetsbaar je bent. Komende jaren willen wij toewerken naar een goede driehoek tussen Ed, onze vaste medewerker en ik. Het is belangrijk dat alles gewoon door blijft draaien, ook als één van ons er niet is.”

JUISTE BALANS

Daarbij hoopt de vakvrouw ook voor zichzelf een betere balans tussen werk en privé te creëren. Naast bloembollenkweker is Anke namelijk ook getrouwd en moeder van twee kinderen van 10 en 12 jaar oud. “De kwekerij vormt de rode draad in ons leven en is vrij dicerend. Het is niet iets wat je er even bij doet, dus het thuisfront moet wel mee hobbelen.” Het laatste gebeurt. De man van Anke heeft de hoofdzorg voor de kinderen. Hij is motorinstructeur en werkt voornamelijk 's avonds en in de weekenden. “Dat doet hij goed en hij zou meer uren kunnen en willen maken. Dat vraagt echter om een andere verdeling thuis. Het lief-

Anke Oostenbrug: 'Ik ben nu eenmaal een vrouw, get used to it'

ste zou ik vier dagen per week werken, zodat ik op zaterdag ook tijd heb voor mijn andere grote passie: voetbal. In plaats van dat het bedrijf mijn leven runt, wil ik het bedrijf runnen. Het kost tijd om dat goed op de rit te krijgen, maar daar werken we hard aan."

Ed en Anke hebben een hele harmonieuze samenwerking. "Daar ben ik heel blij om," zegt Anke. "Je moet als bloembollenondernemer een duizendpoot zijn. Ik zou er niet alleen voor willen staan. Ed en ik zijn heel open naar elkaar.

Ik kan me geen ruzie herinneren. Wel gezonde discussies hoor, bijvoorbeeld toen we vorig jaar besloten de irissen af te stoten. Ed kijkt daar met kwekersogen naar, ik puur cijfermatig." Dat is weer precies het verschil tussen broer en zus: allebei ondernemer, maar hij meer de kweker en zij de manager. "Ik geniet er van als alles lekker loopt. Het bedrijf draaiende en financieel gezond houden is een grote uitdaging, die ik graag aan ga. Daar heb ik al mijn vaardigheden voor nodig en dus zie ik het ook als een persoonlijke ontwikkeling. Hoe het is om in een

mannenwereld te opereren? In het begin wel lastig, maar naar mate je ouder wordt gaat het steeds makkelijker. Je moet je plekje veroveren, maar dat geldt eigenlijk ook voor mannen. Het is vooral belangrijk dat je authentiek bent en je niet anders voor doet, dan word je vanzelf geaccepteerd. Ga uit van je eigen kracht. Ik ben nu eenmaal een vrouw, 'get used to it'. Toen ik net de handel van mijn vader overnam, merkte ik wel dat klanten van zijn leeftijd er meer moeite mee hadden. De nieuwe generatie van mannen rond de 40 is best wel modern!"